Escriure

Diuen que escriure és un acte de servei, no sé si és ben bé el meu cas. Per mi, escriure és una manera de pensar, tot i que Jules Renardassegurava que escriure gairebé sempre és mentir. Jo intento simplement enllaçar idees i traduir-les en paraules. Per mi, escriure és un esforç que vaig superant de la millor manera possible. Soc esquerrà per naturalesa i de naixement el cervell se'm connecta amb la mà a través d'un complicat sistema de nusos, i el resultat d'aquesta connexió no sempre és l'esperat, perquè el bolígraf va a contracorrent.

De petit vaig desenvolupar l'habilitat d'escriure de dalt a baix, com en algunes cultures asiàtiques, això em permetia desplaçar-me damunt del paper sense haver d'anar escombrant la tinta a mesura que desplaçava el tou de la mà. El canvi era notable, si ho comparava amb l'escriptura en horitzontal, però aquesta maniobra m'exigia molt més espai a la taula, o al pupitre, i acabava, entre les protestes dels meus companys, cridant innecessàriament l'atenció del mestre.

Aquest estil l'he mantingut fins ara i, sempre que algú em veu escriure, gira el cap en un angle de 45 graus, com els gats abans de saltar damunt la presa. Aquesta por de ser assaltat per felins, em va portar a l'extrem d'amagar-me quan volia escriure alguna cosa. Tot això, per sort, es va acabar quan vaig començar a utilitzar ordinadors i vaig veure que no em calia posar el teclat de trascantó.

Malgrat tot, no sé per quina raó, les idees em flueixen més fàcilment si abans les escric a mà, fins i tot em sorprèn el resultat. El filòsof francès Michel Serresdeia en una entrevista que escriure és el darrer dels oficis manuals i el meu exemple em sembla que ho demostra, tot i que també estic d'acord amb el que afirmava –novament– Jules Renard en el seu dietari, potser pensant en els que el rodejaven i que no paraven de xerrar: «Escriure és l'única manera de parlar sense ser interromput».

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/04/21/escriure/908786.html?utm_source=rss